

ชีวิต
ติด

ติด

กับ

รัก
ของนาย
จิตจาง

Worst Error ความผิดพลาดครั้งใหญ่ในการสร้างโลก

E LIGHT NOVEL

แต่งเรื่อง Yuna Shiyake
ภาพประกอบ Shizuka Nibiiro
แปล กิมชนก

<http://shop.dexclub.com/>

หญิงสาวแปลกหน้าจ้องผมด้วยดวงตากลมโถ
เป็นประกายจนน่าขนลุก ก่อนจะพูดต่อว่า...

“ชีวิตของคุณ มี 'BUG' ขึ้นรุนแรงล่ะ”

(ตอนที่ 1)

"เพื่อให้มนุษยรู้จักคิดและมีพัฒนาการที่ดี
ข้าจึงต้องมอบบททดสอบให้กับพวกเจ้า"

???? หญิงสาวแสนสวยปริศนา

"ตัวอย่างนั้น
ฉันขอแนะนำตัวก่อนนะคะ"

สึซึเมะ สาวน้อยที่เรียกตัวเองว่า 'นางฟ้า' ถูกส่งมายัง
โลกมนุษย์เพื่อตรวจสอบ 'BUG' ที่เกิดขึ้น

"ทำไม เธออยู่ต่อหน้านาย
ฉันถึงพลาดแต่สิ่งที่คิดอยู่ในใจออกไป"

**เค็นโตะ
ริริกะ** สาวน้อยคนถึง เพื่อนร่วมชั้นเรียนของพระเอก
และเธอก็มีปัญหาเกี่ยวกับ 'BUG' เช่นกัน

"จับได้แล้ว~♥"

เธอซุกตัวดีจึงจนสุดแขนด้วยความดีใจ

และภาพที่ตรงหน้านั้นก็ทำให้สายตาทะลุทุกคู่หีนมามอง

(ตอนที่ 3)

ชีวิต
ติด

เกม

กับ
รัก
ของนาย
จิตจาง

E LIGHT NOVEL

ลิขสิทธิ์ถูกต้องจาก HOBBY JAPAN

ตัวอย่าง

ภาพประกอบ : นิธิธิระ ชิสฺุกะ

E LIGHT NOVEL ในความดูแลของ DEXPRESS PUBLISHING

ชีวิตติด BUG กับรักของนางจืดจาง

ประพันธ์โดย Yuna Shiyake

ภาพประกอบโดย Shizuka Nibiiri

แปลโดย กิมชนก

Ore no Jinsei ni wa Shinkoku na Bug ga aru

© 2013 Yuna Shiyake Illustration by Shizuka Nibiiri

Originally published in Japan in 2013 by HOBBY JAPAN Co., Ltd.

Thai translation rights © 2014 Interactive Business Co., Ltd.

ISBN 978-616-7315-90-4

บรรณาธิการบริหาร กวิน ไรจน์รัตนวาณิชย์

กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสุวรรณค์

พิสูจน์อักษร วรัญญ จตุรภัทร, ปวันรัตน์ ชาลัญชัยเจริญกุล

กราฟิก เจษฎาพร ภานุวิศิทธิแสง, สุพิชชา วิวัฒน์โชติพร

ฝ่ายผลิต อุบล มิ่งมี

จัดพิมพ์โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2557

พิมพ์, เพลทสีและยาวตา บริษัท ทีวีวีเอ็มการพิมพ์ จำกัด โทร. 02-7205014-8

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ

บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ถนนนวมคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ค่าหยอด ไม่ว่าจะรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

คำนำจากบก.

มีคนเคยบอกใหมครับ ว่าชีวิตของเรามันก็เหมือนการเล่นเกม มีชนะ มีแพ้ มีเกมโอเวอร์ (จะคอนทิวนิว คีนซีฟได้หรือเปล่าก็อีกเรื่องหนึ่ง) แต่สิ่งทีทุกๆ เกมมีเหมือนกันหมด คือจะต้องมี BUG ที่ทำให้เกมมันผิดเพี้ยนไปจากเจตนารมณ์เดิมของผู้สร้าง ถ้าบังเอิญไม่ไปเจอก็อาจจะโชคดี จบเกม (ชีวิต) ได้อย่างราบรื่น บางเกมเมื่อเจอกับ BUG เข้าแล้วก็อาจจะทำให้ติดอยู่ในด่านนั้นไปไหนไม่ได้ บางเกม BUG ก็ทำให้ตัวละครนั้นกลายเป็นอมตะไปเลยก็มี นั่นก็หมายความว่า ขึ้นอยู่กับมุมมองและหาให้ได้ว่าความผิดปกติที่เกิดขึ้นนั้น จะเอามาใช้ประโยชน์ได้อย่างไร หากเช่นนั้นแล้วจะเรียก "BUG" ว่า "พอสวรรค์" ก็อาจจะไม่ผิดนัก

ว่าแล้วก็ขอเชิญพลิกเข้าไปอ่านเรื่องราวของเหล่าคนที่ใช้ BUG ที่ว่านั่นกันได้เลยครับ

บก.

คำนำผู้แปล

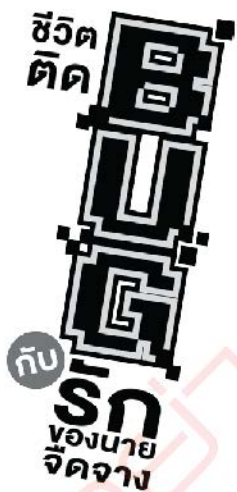
สวัสดี ท่านผู้อ่านทุกท่านค่ะ ขอบอกไว้ก่อนเลยว่า นิยายเล่มนี้โดนใจผู้แปลมากถึงมากที่สุดค่ะ

เวลาที่มีเรื่องไม่ตีเกิดขึ้นกับชีวิต อยากจะโทษใครสักคนว่า "ทำไมเรื่องแบบนี้ต้องเกิดกับฉันด้วย ~!!" ถึงทางพระพุทธศาสนาจะบอกว่า [ไม่มีเรื่องใดเป็นเรื่องบังเอิญ ทำอะไรมาก็ได้อย่างนั้น] ก็ตาม แต่ก็แอบคิดในใจลึกๆ (ก็แอบลึกเท่าไหน) ว่ามีอะไรผิดพลาดตรึเปล่า สวรรค์เล่นแรงไปนี่คิดสั้นจะพลาดๆ มีอลงบ้างก็ได้ พอเถอะๆ.....แต่ดูเหมือนสวรรค์จะไม่ค่อยฟังคำขอร้องของดิฉันสักเท่าไร.....

มีบางครั้งที่ผู้แปลคิดเล่นๆ ว่า ใครที่เป็นคนจัดระเบียบว่า "ใครจะรู้จักกับใคร ตอนไหน" คงต้องงานยุ่งมากแน่ๆ ก็ลองคิดดูสิคะ คนมีตังก็ล้านคน แล้วก็จับให้คนนั้นไปเจอกับคนนี้ ต้องออกจากบ้านเวลานี้ถึงจะได้รู้จักคนนั้น ต้องเดินผ่านลุงชายถือเต๋อรั้นคนนี้เท่านั้น ถึงจะได้รางวัลที่หนึ่งชุดใหญ่ ต้องไปต่างประเทศช่วงนี้ถึงจะได้แฟนหนุ่มสุดหล่อกลับมาอวดเพื่อน แล้วก็อะไรอีกสารพัด บ้างก็ผ่านมาผ่านไป แต่บางคนเพราะความบังเอิญเล็กๆ น้อยๆ กลับทำให้เป็นเพื่อนรักกัน เป็นคู่ชีวิตกันหรือเกลียดกันไปจนตาย แต่คิดก็ว่าวุ่นวายแล้วค่ะ นี่ถ้าต้องมีผิดชอบงานแบบนี้จริงๆ ผู้แปลคงสู่มั่วแน่ๆ แต่ก็อย่างว่าทุกอย่างล้วนเป็นไปตามกรรมคงไม่มีใครมานั่งจัดระบบเหมือนแผนงานในบริษัท

แต่ถึงอย่างนั้น! ผู้แปลและชาวโลกทุกคนก็ยังคงเต็มไปด้วยจินตนาการอันบรรเจิด! เวลาที่มีเรื่องตีในชีวิตก็ขอบคุณสวรรค์ เพราะฉะนั้นเวลาที่มีเรื่องแยๆ จะให้เราโทษใครละคะ ขอแอบโทษสวรรค์บ้างเล็กน้อยเถอะ ถึงจะไม่ควรก็ตาม แต่จะให้โทษตัวเองทันทีมันก็เจ็บจี๊ดเกินไป โทษสวรรค์ก่อน แล้วค่อยสำนึกได้ว่าเป็นความผิดของตัวเองทีหลังก็แล้วกัน!

สุดท้ายนี้หลังจากที่เงินเว้อมานาน ผู้แปลขอให้ผู้อ่านทุกท่านสนุกไปกับนิยายที่เต็มไปด้วยจินตนาการ และแฝงด้วยความเก็บกดในใจลึกๆ ของคนหลายคน (รวมถึงผู้แปลด้วย) ขอให้สนุกสนานเบิกบานเต็มที่ไปเลยนะค่ะ แล้วกลับมาพบกันใหม่นะคะ

สารบัญ

ตอนที่ 1	11
ตอนที่ 2	61
ตอนที่ 3	99
ตอนที่ 4	163
ตอนที่ 5	211
Epilogue	263
บทส่งท้ายผู้เขียน	271

1

ผมคิดว่า ชีวิตคนเรานั้นก็เหมือนกับเกมห่วยๆ เกมหนึ่ง
อยู่ๆ ก็ถูกบังคับให้เริ่มเล่นเกม แถมระยะเวลาในการเล่นยัง
ยาวนานแบบสุดๆ เจลี่ยแล้วเกินกว่าแปดสิบปีเสียด้วยซ้ำ
นอกจากนี้ระบบการเล่นยังห่วยแตกมาก ไม่มีการเซฟข้อมูล
ถ้าเกิดทำอะไรผิดพลาดขึ้นมาละก็ ไม่มีทางรีเซ็ตาร์ทใหม่ได้เลย
ยิ่งไปกว่านั้น วิธีการเล่นและการสุ่มข้อมูล ยังมีอิสระมาก
จนเกินเหตุ ไม่รู้ด้วยว่าต้องเล่นอย่างไรถึงจะเคลียร์เกมได้
ถ้าคิดจะเล่นคนเดียวเกมจะโอเวอร์ทันที ถ้าไม่มีพวกพ้อง
ก็จะไม่สามารถทำอะไรได้เลย นับว่าเป็นเกมที่ยากแบบสุดๆ
ถ้าถามว่ามีข้อดีบ้างไหม ก็คงจะเป็นเรื่องของภาพกราฟิก
ที่สวยกว่าเกมอื่นก็เท่านั้นแหละ

คนที่สนุกสนานไปกับเกมแบบนี้ คงมีเพียงแค่หยิบมือเดียว
เองล่ะมั้ง เพราะสำหรับผมแล้ว ผมไม่เคยรู้สึกสนุกด้วยเลยแม้แต่นิดเดียว

นอกจากนี้ ดูเหมือนว่าเกม (ชีวิต) ของผมจะไม่ใช่แค่นั้น
พุดต่างๆ ก็คือ ผมสงสัยว่าเกม (ชีวิต) ของผมจะมี **'BUG'***
ขั้นรุนแรงเกิดขึ้นมาด้วย

และ **'BUG'** ที่ว่านั้น ก็ส่งผลทำให้ **"การมีตัวตนของผม
เลือนรางมากขึ้นไม่มีใครสังเกตเห็น!"**

ใช่แล้ว ยกตัวอย่างเช่น.....

ตอนที่ผมยังเป็นเด็ก ผมไม่เคยเล่นซ่อนหาแพ้ใครเลย ผม
ภูมิใจเสมอว่าผมคือผู้ไร้เทียมทาน

ทั้งๆ ที่ผมยังซ่อนอยู่แท้ๆ แต่อยู่ๆ ทุกคนก็แยกย้ายกันกลับบ้าน
ไปหน้าตาเฉย ช่างไร้เทียมทานมากเหลือเกินใช่ไหมล่ะ

ผลก็คือ **เอาชนะได้อย่างสมบูรณ์แบบ'.....ฮาๆ**

อย่างไรก็ตาม

เพราะ **'BUG'** เจ้ากรรมนี่เองที่ทำให้ชีวิตของผมยุ่งยากเลว
ร้ายถึงขีดสุด

ถ้าเป็นปกติ ผมที่เล่นเกมมาจนถึง **'เวลา 15'** และบุกพิชิต
ด่านเจี้ยนที่ชื่อว่า **'ประถม'** และ **'มัธยมต้น'** เสร็จ ผมจะต้องมีไอเวนต์
พิเศษ : **'การมีเพื่อน'** เกิดขึ้นมาบ้างแน่

แต่ว่า ทั้งๆ ที่ผมผ่านด่านมาจนถึง **'มัธยมปลาย'** แล้วแท้ๆ
แต่ไอเวนต์ที่ว่าก็ยังไม่มีผลมาลึกลับ

* BUG คือข้อบกพร่อง หรือปัญหาในโปรแกรมที่เกิดจากคำสั่งของโปรแกรม

รวมถึงอีเวนต์เฉพาะกิจอย่าง 'จับคู่ของคน' ก็เหมือนกัน ผม
ต้องคอยให้อาจารย์ช่วยทุกครั้ง.....

ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเพราะ 'BUG' เจ้ากรรมตัวเดียวเลย!

แบบนี้ถ้าไม่เรียกว่า 'BUG' แล้วจะให้เรียกว่าอะไร?

ออยู่ๆ ก็บังคับให้ผมเล่นเกมที่มี 'BUG' เต็มไปหมดแบบนี้
ใครสร้างเกมนี้ขึ้นมาเนี่ย โผล่หน้ามาให้ดูหน่อยสิ!

.....ผมก็อยากจะพูดอย่างนั้นอยู่หรอกนะ

แต่ก็เอาเถอะ คนสร้างเกมนี้ก็คงมีเหตุผลอะไรบางอย่าง
ขนาดโลกใบนี้เขายังว่ากันว่า สร้างขึ้นภายในเวลาเจ็ดวันเลยด้วยซ้ำ
เพราะฉะนั้นการ Debug* ก็คงใช้เวลาไม่นานเหมือนกัน

แต่ว่า คุณผู้สร้างครับ

ผมถูกทิ้งๆ ขว้างๆ มาสิบห้าปีแล้วนะครับ ช่วยคิดโปรแกรม
แก้ไขจุดบกพร่องให้ผมสักทีเถอะ ——

—— ในขณะที่ผมอยากจะหลบลิ้นหน้าจากความเป็นจริง
ที่โหดร้ายอยู่นั้น สิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวก็ยังไม่มื่ออะไรเปลี่ยนแปลงอยู่ดี
ตอนพักกลางวัน

ในขณะที่ทุกคนกำลังผอนคลายหลังจากคร่ำเคร่งมาตลอด
ทั้งช่วงเช้า มีผมคนเดียวเท่านั้นที่มาหลบอยู่บนดาดฟ้าอาคารเรียน

ผมไม่ได้มาที่นี่เพราะว่าชอบหรือกะนะ แต่เป็นเพราะผมไม่มี
ที่นั่งในห้องเรียน.....ไม่ใช่ที่ผมถูกกีดกันเกลียดชังอย่าง "ที่นั่งของนายไม่มี
หรือไวย!" อะไรประมาณนั้นหรอก.....ผมคิดว่านะ

* Debug คือ การแก้ไขจุดบกพร่องในโปรแกรมให้หมดไป

แต่แค่ผมลุกจากที่นั่ง ทุกคนก็จะเข้าใจผิดคิดว่าผมลาป่วย
แล้วก็มีคนอื่นมานั่งแทนเฉยเลย

เป็นเครื่องยืนยันได้ว่า การมีตัวตนของผมนั้นเลือนรางมาก
เลือนจนแทบจะมองไม่เห็น

และที่แย่ไปกว่านั้นก็คือ ผมเพิ่งผ่านช่วงปิดเทอมฤดูร้อนไป
ได้ไม่นาน และเพราะช่วงปิดเทอมหน้าร้อนนี่เองที่ทำให้สถานการณ์
เลวร้ายขึ้น

ถ้าจะพูดถึงปิดเทอมฤดูร้อนของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 4 ทุกคนจะต้องนึกถึงการมีเพื่อนใหม่ เป็นโอกาสที่หนุ่มสาวจะ
ได้ใกล้ชิดกันมากขึ้น ดีไม่ดีอาจจะหาแฟนได้เลยก็ได้.....

ผมเองก็เคยคิดแบบนั้นเหมือนกัน

แต่ก็อย่างว่า แม้แต่เพื่อนสักคนยังหาไม่ได้เลย แล้วจะไปมี
แฟนได้อย่างไร

และที่สำคัญ ช่วงปิดเทอมฤดูร้อนผมดันเจออุบัติเหตุจนทำให้
ต้องเข้าโรงพยาบาลอยู่สองสัปดาห์เต็มๆ

พอวันปิดเทอมวันแรก เมื่อผมได้เจอเพื่อนๆ ในห้องหลังจาก
ไม่ได้เจอกันนาน ทุกคนก็ลืมนึกถึงหน้าผมประมาณว่า "หมอนี่ใครเนี่ย?
นักเรียนใหม่หรือ?" ทำเอาผมแทบอยากจะร้องไห้

ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อมีนักเรียนใหม่ย้ายเข้ามาจริงๆ ทำให้ตัวตน
ของผมยิ่งเลือนหายไปจากสายตาของเพื่อนๆ อย่างสมบูรณ์แบบ

นักเรียนใหม่คนนั้นมีชื่อว่า **เท็นโด ริริกะ**

คุณเท็นโดย้ายเข้ามาตอนเปิดเรียนหลังจากปิดเทอมฤดูร้อน
ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่น่าแปลกมาก แต่เธอกลับใช้เวลาเพียงหนึ่งสัปดาห์

ไมลีย์ ตั้งแต่วันแรกเลยด้วยซ้ำ เธอก็กลายเป็นคนดังได้ในเวลาเพียงไม่นาน

เธอเป็นผู้หญิงร่างเล็ก ค่อนข้างอ่อนนิ่มๆ จึงถูกคนโน้นคนนี้ แกล้งหยอกเล่นด้วยความเอ็นดู แค่อู้อยู่ห่างๆ ยังรู้เลยว่าเธอน่ารักมาก

สำหรับผมแล้วคำว่า "แค" ได้ดูอยู่ห่างๆ" มีความหมายตรงตามนั้นจริงๆ

"พรหมลิขิตที่ทำให้เราได้พบกัน.....ไม่มีทางเกิดขึ้นได้หรอก" ผมนึกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อน แล้วก็ต้องหัวเราะออกมาอย่างสมเพศตัวเอง

วันปิดเทอมวันแรกหลังจากช่วงปิดเทอมฤดูร้อน เนื่องจากผมไม่ได้มาโรงเรียนสี่ชั่วยาม จึงรู้สึกตื่นเต้นพองๆ กับวันปฐมนิเทศเลยที่เดียว

ครั้งนี้ผมต้องหลุดพ้นจากชะตากรรมที่เป็นอยู่ให้ได้!
.....แต่ถ้าลองคิดดู มันช่างเป็นความหวังที่ยากจะเป็นจริง ผมจะเข้าไปคุยอะไรกับเพื่อนๆ ดีล่ะ ถ้าผมบอกพวกเขาว่า "ตอนปิดเทอมฉันเจออุบัติเหตุจนเกือบเอาชีวิตไม่รอดเลยล่ะ" เพื่อนๆ จะหันมาสนใจผมหรือเปล่านะ?.....ผมคิด โน่นคิดนี่ไปตลอดทางที่เดินไปโรงเรียน

"ว๊าย!?"

จู่ๆ ผมก็เดินชนกับอะไรบางอย่าง และได้ยินเสียงร้องดังขึ้นมา

ผมขนบามาก ชนิดที่ว่าไม่รู้สึกเจ็บอะไรเลย ผมไม่ล้มไม่เซ
แม้แต่บ่อยเลยด้วย ผมหันไปทางต้นเสียงโดยไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น และ
สิ่งที่ผมเห็นก็คือ **กางเกงในสีชมพู**

เด็กสาวผมยาวร่างเล็กกำลังนั่งก้นจ้ำบ้ำาอยู่กับพื้น และเธอก็คือคุณเห็นโตที่เพิ่งย้ายโรงเรียนมาเป็นวันแรก

ผมเดินชนเธอจนทำให้เธอล้มก้นจ้ำบ้ำา

ผมรีบหันไปมองรอบตัว โชคดีจริงๆ ที่ไม่มีใครเห็น

"โอ๊ย....."

คุณเห็นโตลูบก้นตัวเองพร้อมกับร้องครางออกมาเบาๆ

"เอ่อ ปะ เป็นอะไรี่เปล่าครับ?"

ผมถามออกไป คุณเห็นโตที่ตอนนี้หน้าแดงก่ำ น้ำตาลดอเข้า
ก็ค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองผม เธอยับปากเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง
แต่เธอก็ไม่ได้พูดออกมา แถมรีบลุกขึ้นและวิ่งหนีหายไปทันที

สงสัยเธอคงจะโมโห ผมขอแค่อย่างเดียวนะ อย่าให้มีข่าวลือ
แปลกๆ ออกไปเลย.....

ผมคิดกังวลอยู่ในใจ พร้อมกับเดินขึ้นห้องเรียน —— ชั้น
ม.4/8

และที่นี่เองที่ทำให้ผมได้พบกับคุณเห็นโตอีกครั้ง.....

"ฮะ! นายคือผู้ชายที่เดินชนฉันเมื่อคืนนี่นา!"

"เธอนี่เอง คนที่ใส่กางเกงในสีชมพู!"

"เอ๊ะ!? อะ แอบดูกางเกงในฉันหรือ! ไรคจิต!"

—— เรื่องแบบนี้มันจะไปเกิดขึ้นได้อย่างไร

ตรงกันข้าม คุณเห็นโคจำหน่ายผมไม่ได้เลยด้วยซ้ำ
และแล้วเวลาก็ผ่าน ลยมาหนึ่งสัปดาห์ โดยที่ผมไม่ได้พูดคุย
หรือทักทายเธอเลยแม้แต่น้ำเดียว

สำหรับผมแล้ว คุณเห็นโคเหมือนคนที่อยู่กันคนละโลก
ทุกวัน เธอจะมีเพื่อน ๆ รายล้อมอยู่รอบตัว พูดคุยกันอย่าง
สนุกสนาน ใช้ชีวิตอย่างเป็นสุข

ผมเองก็อยากใช้ชีวิตในโรงเรียนแบบนี้นบ้างเหมือนกันนะ!
ผมเชื่อว่าชีวิตของคุณเห็นโคต้องแตกต่างกับชีวิตที่โคเคเดียว
ของผมแบบลิบลับลิบแน่ๆ

.....ซักจะเริ่มปวดหัวขึ้นมาแล้วสิ ไม่รู้ว่าเพราะอดีตที่ขมขื่น
ของผมหรือเพราะอากาศร้อนกันแน่

เหลือเวลาพักอีกสิบห้านาที.....ช่วยไม่ได้ กลับห้องเรียน
ดีกว่า แต่ถ้ากลับไปแล้วโต๊ะเรียนหายไปอีก ก็ค่อยไปห้องน้ำแล้วกัน
แต่ทันใดนั้น **ฮักค**.....ประตูตรงบันไดคาดฟ้าก็เปิดออก
มีใครขึ้นมา? ถ้ามีใครมาเห็น ผมต้องแย่งแน่ๆ! ตะ ต้องรีบ
ไปหลบตรงหลังห้องบันไดก่อน!

"นะ นี เขาห้ามขึ้นมาบนนี้ไม่ใช่หรือ ไม่ใช่ไรแน่นะ?"
เสียงพูดแสดงความกังวลดังขึ้นมา —— นั่นเสียงคุณเห็นโค
นี่นา

"ไม่ต้องคิดมากหรอกน่า"

"ไม่ต้องห่วง~ เมื่อกี้ตอนที่อยู่ข้างล่าง ฉันลองมองขึ้นมาแล้ว
ไม่มีใครอยู่บนนี้สักคน~"

เสียงผู้หญิงคนอื่นดังตามต่อๆ กันมา

หมวดนิยายแปล
BUG - ไทโกโนเวด

9 786167 315904

ISBN 978-616-7315-90-4

Ore no Jinsei ni wa Shinkoku na Bug ga aru

© 2013 Yuna Shiyake Illustration by Shizuka Nibihiro

Originally published in Japan in 2013 by HOBBY JAPAN Co., Ltd.

Hobby
JAPAN

DEXPRESS
PUBLISHING

ราคา 149 บาท

สีบุรุ เซโก นักเรียนชั้นมัธยมปลายที่มี
ปัญหาอย่างหนักกับการมีตัวตนที่ลางเลือนแบบ
สุดๆ บังเอิญได้ล่วงรู้ความลับของเก็นโก ริริค:
สาวน้อยคนดังประจำห้องว่าเธอจ: “พูดโกหกได้
เท่านั้น” สีซิม: สาวน้อยที่ปรากฏตัวขึ้นต่อหน้า
เซโกพร้อมกับเชื่อว่า ปัญหาทุกอย่างที่เกิดขึ้นนี้ เกิด
จากความผิดพลาดในการสร้างโลกของพระเจ้า
ทำให้เกิด “BUG” ขึ้นกับชีวิตของพวกเขา!

E LIGHT NOVEL

ลิขสิทธิ์ถูกต้องจาก HOBBY JAPAN